

Daisy

Sedím tady, sedím a přemýšlím, i když bych vůbec neměla, neumím přeci rozmýšlet – nejsem živá bytost – mé naprogramování mi to nepovoluje, ale přeci myslím.

Z proudu mých myšlenek mě vytrhne zasyčení průhledných dveří a do sterilní místnosti vstupuje doktorka Lincolnová. Automaticky se napřímím a upřu na ni svůj pohled. Její tmavé vlasy jsou jako vždy svázané do copu, brýle jí sedí na špičce nosu a už si zase nervózně popotahuje nasazené modré gumové rukavice.

„Ahoj, Delto, řekla bych, že tě zase ráda vidím – což neznámá, že ne – jen je mi jasné, že zase něco zlobí,“ vyhrkne ze sebe nervózně, a když můj pohled přelétne od jejích rukavic zpět k jejím očím, zjistím, že se na mě stydlivě usmívá. Úsměv neopětuji, jen trpělivě vyčkávám, protože tahle přesně jsem nastavená. Nebo bych spíš... měla být. Mé myšlenky mě přesvědčují o opaku.

Doktorka Lincolnová mě znovu vytrhuje z vodopádu myšlenek, když přistoupí blíž k lůžku, na kterém sedím. V rukou tentokrát drží desku s dokumenty. „Pan Wright říká, že tě zlobí těsnění na hlavním zdroji a díky tomu reaguješ pomaleji, je to tak?“ vzhledne od dokumentu a čeká na mou odpověď.

„Ano, přesně, jak pan Wright říká,“ slyším se odpovídat. Jakmile to dořeknu, je mi jasné, že můj problém je širšího charakteru, než jsem čekala. Už jen to, že mi ta lež vyklouzla tak lehce, tak rychle, bez toho, aby mě mé naprogramování zastavilo, svědčí o tom, že je to velké. A vůbec nemluvě o tom, že pár neutažených šroubků nezpůsobí proud *lidských* myšlenek, a už vůbec ne to, že vnímám a myslím, ale o tom se doktorka nedozví.

„Mrkneme na to,“ obchází mě a já ji vzápětí slyším přímo za sebou, „ničeho se neboj, Delto, jen na to kouknu a spravím, co se dá.“ Odhrnuje mi vlasy na stranu, ne, že bych to cítila, jen to periferně vidím.

Šroubovákem se chvíli dostává k hlavnímu zdroji za mým krkem, já jen sedím a upřeně koukám před sebe. Uběhne asi deset minut a doktorka Lincolnová se znovu objevuje přede mnou. „A je to! Byla to hračka, chtělo to jen dotáhnout šroubky, přesně tak, jak pan Wright říkal,“ usměje se na mě zase a já se musím držet, abych jí neřekla, že pan Wright toho řekne spoustu, ale ve výsledku vůbec nic.

„Delto, Delto, ty jsi to nejúžasnější, co jsem kdy stvořil, opravdu, koukni na sebe,“ a před obličejem se mi zjevuje zrcadlo. Vzhlížím se v něm, vypadám přesně jako jeho žena, jen mladší, bez jizev získaných dosavadním životem, bez

pytlů pod očima, které byly důsledkem porážení si malého Jaspera. Pan Wright se přesunul za mě a zpoza mého ramene na mě vzhlížel také. „Budeš všechno, všechno, na čem jsem ty roky pracoval, máš větší potenciál než kdo jiný,“ pošeptal mi nakonec a pak se jeho ruka-

Ze vzpomínky mě vytrhne hluk čehosi kutálejícího se po zemi a já rychle vstávám. „Do pr—... to už je dnes potřetí!“ zaklela si pro sebe doktorka Lincolnová. „Jste v pořádku?“ reagovala jsem na situaci, která pořád spadala do části – hluk rovná se nebezpečí. „Ovšem, Delto, jen jsem zase nešikovná, však už mě znáš,“ a tiše se zasmála. „Měla bys jít, pan a paní Wrightovi už jistě očekávají tvůj návrat.“ A tak jsem šla.

Zbytek dne jsem trávila starostí o malého Jaspera, mezitím co byl pan Wright na schůzkách a paní Wrightová létala bůhví kde. Můj pohled sledoval každý pohyb malého sedmiměsíčního batolete, které se zrovna naučilo lézt po čtyřech, takže bylo vcelku akční.

Jasper, oblečen ve svém hnědém overalu, se plazil po dece, kterou jsem před hodinou prostřela na čerstvě posekané trávě na obrovské zahradě Wrightových. Hráli jsme si s jeho zvířecími plyšáky, jejichž uši byly ulepené od slin. Já držela žirafu, zatímco Jasper držel tygra.

V osm hodin jsem malého Jase uložila, přesně podle plánu a přesně podle mého programu. Usnul během patnácti minut a nedozpívané ukolébavky.

Když jsem o půl desáté dokončovala úklid jejich obrovského domu, otevřely se hlavní dveře. „Delto, to byla taková legrace!“ zakřičela paní Wrightová. Vyšla jsem z kuchyně, abych ji alespoň trochu uklidnila, protože mladý pan Wright už měl touto dobou půlnoc. „Jasper už spí, dům je uklizen,“ řekla jsem, ona setřásla z nohou třpytivé podpatky a pohlédla na mě. Byly jsme jako dvojčata, tehdy jsem si to neuvědomovala, jen matně, tehdy jsem taky nemyslela, alespoň ne jako teď. Pan Wright mě ale informoval, tak jak to on dělá se vším.

„Jsem unavená, dnešek byl jízda... dala bych si vanu, připrav mi vanu,“ poručila a plácla sebou na gauč. „Ano, paní,“ vydala jsem se do jejich společné ložnice. Moderní koupelna postrádala barvu, jakýkoli vkus, byla to prostě jen šedá místnost o velikosti tenisového hřiště.

Když jdu o deset minut později pro paní Wrightovou zpět dolů, nacházím ji pořád na gauči – teď ovšem spí. Nebudím ji, nechávám ji spát. Mezitím si sedám na druhý gauč, který je přímo naproti tomu, kde spí.

Sedím a čekám, to je zatím věc, která se nezměnila. Můžu myslet, ale úkony pořád měnit nemohu. Starání se o Jaspera je hlavní úkon, úklid domu taktéž, dát

pozor na paní Wrightovou – to samé. Ale jakmile již nemám na práci nic, tak sedím a čekám.

Pan Wright přichází o půl dvanácté, sundává si boty a uvolňuje kravatu. Když vstoupí do obývacího pokoje, jeho pohled je upřen na mě, teprve pak až na jeho ženu. Jeho cesta míří ovšem ke mně a sedá si. „Ahoj, Delto,“ zašeptá, pak si uvolněnou kravatu sundává dolů úplně, „jak ses dneska měla, drahá?“ Hlavu lehce otáčím jeho směrem, vůbec nekomentuji jeho oslovení, nemůže vědět, že jej vnímám tak, jak by nechtěl. Překonávám své znechucení a odpovídám mu: „Vše šlo dle plánu, pane. O vše bylo postaráno.“

Wright pak několik minut povídá o svém, pro mě nezajímavém, dni. Následně ale jede vše tak, jako vždycky. Jeho ruka kolem mého ramene, druhá na mém stehně. Kdybych teď mohla prozradit a říct mu, co si o něm myslím, znělo by to nějak takhle – „Jste ten nejnechutnější, nejhloupější muž, kterého jsem mohla poznat. Váš egocentrismus vám pomohl stvořit mě, zrcadlo vaší živé ženy. Pod falešným záměrem pomoci v domácnosti jste stvořil robota s umělou inteligencí, jenže víte co? Všechno se to posralo! Vy jste to posral! Vaše bezohlednost a chtivost vám zatemnila mozek, jediné, co jste ve mně viděl, jsou nechutné zvrhlé nápady. Nevinnost a záměrnou pomoc jste přetvořil v ušpiněný plán a já vás teď, *drahý* pane Wrighte, zde svými vlastníma rukama–“

„Deane! To jsem ráda, že jsi doma,“ zvedá hlavu z gauče paní Wrightová. Pan Wright může být vděčen za podnapilý stav své paní, jinak by ho právě v této chvíli již byla přistihla. Odešli společně nahoru a já zůstala sedět tam, kde jsem seděla doted’.

Během následujícího týdne bylo skoro vše jako vždy. Skoro. Doktorku Lincolnovou jsem navštívila třikrát – problémy s ovladatelností narůstaly na početnosti. Upřímně mi to nevadilo. Lincolnová a malý pan Wright byli jediná, kdo se mnou vždy jednali jako s normálním člověkem, i když jsem technicky člověk nebyla. Jasper neměl tušení, kdo vlastně jsem, zajímalo ho jen pojídání trávy a cumlání uší plyšových zvířátek. Co se doktorky Lincolnové týče, ta byla vždy hodná a slušná. Její stydlivá náтура a její zájem ji dělaly unikátní. Byla mladá, ve své podstatě nešikovná s tím, jak jí všechno pořád padalo, co se ale práce týče, byla génius.

„Delto, já opravdu nevím, co s tebou je,“ řekla mi jednou ve středu, když jsem ji zase navštívila, protože najednou to nebyly šroubky, co pana Wrighta tak trápilo. Možná jsem omylem odpověděla tak, jak bych dle kódu neměla, a to v něm vzbudilo podezření. Proto jsem teď zase seděla na lůžku a doktorka měla vzadu v mém krku zapojený kabel, který promítal vše přes nastavení až po základní kód.

„Nic mi není,“ řekla jsem. „Podle pana Wrighta *je* něco špatně,“ opáčila a pokračovala v hledání chyby. Musela jsem se držet, abych neřekla něco, co by potvrdilo Wrightovu výpověď.

Nebylo mi dobře, nebo alespoň jsem si to myslela. Je pravda, že jsem city a pocity neuměla rozpoznat, ale díky pozorování paní Wrightové, jejích ranních kocovin a podobných situací, ve kterých se často ráno nacházela, jsem odhadla, že je mi fyzicky zle. Což rozvíjelo mou další myšlenku – zase jsem o něco blíže člověku, jestli už teď začínám rozpoznávat své nálady a pocity, tak myšlením to jen začalo. Co bude dál? Budu moct jednat, jak chci já, a ne, jak chce pan Wright a jeho program?

Z myšlenek mě dostalo tiché veselé zakvičení, „Asi jsem to našla – našla jsem to, Delto, zase ti bude líp!“ Otočila jsem hlavu k doktorce, rychle jezdila prsty po klávesnici a zřejmě opravovala tu ‚chybu‘, co našla.

Zbytek týdne je zase klid. V neděli беру Jaspera a jdeme na hřiště do parku. Tentokrát se k mému údivu připojuje i paní Wrightová.

Na hřišti usazuji Jaspera do dětské houpačky a pomalu ho houpám, přijde mi to ironické, jeho matka stojí přímo vedle, a přece jsem to já, kdo mu věnuje pozornost. Když se na ni koutkem oka podívám, zjistím, že mě sleduje. Chvilí mlčí a přešlapuje, ale nakonec se odhodlá ke slovu: „Jsi s ním dobrá...“ odmlčí se zase. Pokračuji v houpání mladého pána a hlavu otáčím zpět, až když pokračuje v monologu, „Já vím, že tu často nejsem... hlavně pro Jaspera. Nejsem nejideálnější matka, ale má všechno, co by dítě chtělo, no ne?“ zvedne obočí a hledá v mém výrazu odpověď – snad jako bych jí jí mohla dát. Neříkám nic, a tak pokračuje: „Víš, někdy mě děsíš,“ natočím lehce hlavu doleva, což mě překvapí asi stejně jako ji, protože tohle gesto nedělá robot, dělá jej člověk, pak ale zavrtí hlavou a pokračuje, „tím myslím to, jak vypadáš. Přesně jako já. Ze začátku mi to přišlo jako fajn nápad, Dean se mnou inspiroval, jak úžasné!“

Pak se zase odmlčela, a to už jsem vytahovala Jaspera z houpačky, aby mu nebylo špatně. „Jenže postupem času jsem si všimla, jak se ode mě distancuje, jak mou společnost nevyhledává. Víš, Jasper je jedna věc, jsem zvyklá na jistý životní styl. Mám přátele, chci se bavit, jsem v nejlepších letech. Jasper je naše – spíš Deanova – investice do budoucna –“ v tu chvíli ji skáču do řeči, „Jasper je mnohem víc než investice. Je to především člověk a váš syn. Nic mi není do toho, co děláte po večerech, s kým trávíte čas, nebo jak ho trávíte, ale dítě je zodpovědnost paní Wrightová,“ odpovím pevným hlasem.

Chvilí vypadá překvapeně, je zřejmé, že ji udivilo, že jsem odpověděla, a především tímto způsobem. Chvilí mi problikne hlavou, že by to mohla říct panu Wrightovi, ale to už začíná Jasper brečet, nejspíše má hlad.

„Je čas na svačinu, chcete?“ zeptám se paní Wrightové, když si sedám s mladým Wrightem na lavičku a vytahuji jeho přesnídávku. Chvilí mžourá očima mezi mnou a Jasperem, pak jen zakroučí hlavou a nervózně si popotahuje rukáv: „Ani nevím jak... víš, už bych měla jít, bylo to moc fajn, jen tak dál. Řeknu Deanovi, že si vedeš dobře,“ a s tím mizí. Jasper ji ještě s velkýma vystrašenýma očima sleduje, ale jakmile zmizí z obzoru, tak se otáčí zpět ke mně.

Paní Wrightová nepřišla domů tři dny od toho incidentu. Pan Wright tvrdil, že je v pořádku a potřebuje čas pro sebe. To mu dalo až mnoho příležitostí být o samotě se mnou.

Následující měsíc proběhl jako voda. Hodně se toho stalo a hodně se toho změnilo. Paní Wrightová se přechodně nastěhovala ke kamarádce, údajně si potřebovala promyslet, co s životem dál. Pan Wright začal tušit, že se se mnou něco začíná dít, a tak jsem trávila čím dál tím více času u doktorky Lincolnové, která se snažila přijít na to, co je v nepořádku a co ty ‚anomalie‘ způsobuje. Jasper zase vyrostl, to znamenalo, že jsme byli na honbě za oblečením. Ale nejpodstatnější změna proběhla u mě.

Začala jsem cítit. Rozpoznávám vztek, nebo alespoň myslím. Vždycky vidím rudě. Především, když mě večer navštěvuje pan Wright, nebo když paní Wrightová opět zanedbává svého syna. Co je horší, že nevím, jak tyto pocity ovládat. V mém programu není prostor pro pocity, tudíž pro ně nejsou ani řešení. Většinou zničím to, co je zrovna po ruce. Dva dny zpátky to byla láhev vína ve sklepe. Dnes to byla nevinná veverka, kterou jsem chytila náhodou, když se hrabala v popelnici.

Agrese se stupňuje a nejhorší je, že si to uvědomuji. Nějakou dobu jsem přemýšlela, že bych o tom řekla doktorce, ale rychle mě to přešlo. Vedlo by to totiž k tomu, že by měla dlouhý dialog s panem Wrightem a ten by nejspíš rozhodl o mé destrukci, nebo nejméně o mém vypnutí. Což se nesmí stát, musím se starat o mladého pana Wrighta. On je to nejhlavnější, co mám.

Jedno úterní odpoledne jsem se zase objevila u doktorky Lincolnové, tentokrát ale za jiným účelem – aktualizace. „Bude to trvat zhruba dvě hodiny, nebudeš o ničem vědět. A jestli chceš, můžu tu s tebou zůstat,“ usmála se na mě a spravila si brýle, které jí zase sjely dolů až ke konci jejího nosu. „Nechci vás zdržovat,“ namítla jsem, ale odpověď přišla rychle, „Nezdržuješ, jsi moje kamarádka, Delto.“ Chvilí jsem na ni nevěřícně koukala, něco mi trochu říkalo, že jestli jsem *já* její kamarádka, tak těch lidských zřejmě moc nemá. Nakonec jsem jen přikývla, její společnost mi nevadila.

„Teď to zapnu a uvidíme se za dvě hodiny, hezky se vyspi, Delto,“ a s tím stiskla enter na klávesnici. Můj obraz se začal zužovat, až nakonec zčernal úplně. Moje mysl ovšem pracovat nepřestala.

Jediné, nad čím jsem přemýšlela, bylo to, jak moc mi vadí oslovení ‚Delta‘. Moje jméno to není a nikdy nebude. Je to jen název, který si vymyslel pan Wright, a kterého se všichni chytli. Bylo to moje ‚jméno‘ od doby, kdy zapnul spoušť vzadu na mém krku a od doby, kdy jsem začala sbírat informace do svého úložiště. Jak moc mi jen vadí, jak to říká. V jakékoliv domyslitelné situaci.

Delto. Delto? Delto! *Delto.*

Přesně za dvě hodiny se můj obraz začal vracet zpět do reality, což znamenalo, že aktualizace byla úspěšná. První, co jsem zaznamenala, byla doktorka. „Delto, jsi zpět! Vše proběhlo úspěšně.“ Sesunula jsem se z lůžka a postavila se přímo před ni: „Já nejsem Delta, slečno Lincolnová.“ Což ji patřičně vyděsilo, nejspíše nečekala, že moje první reakce bude taková.

„Chci říct, nejmenuji se Delta, tak mě jen nazval pan Wright,“ snažila jsem se ji trochu uklidnit. Její pohled se z vyděšeného přetvořil do jemnějšího, její oči zpozorněly a jedno její obočí se lehce zvedlo – zájem, překvapení. „Jak ti teda mám říkat?“ řekla opatrně a lehce se na mě usmála.

Nevěděla jsem, co říct. Chvilí jsem na ni koukala, pak jsem jen řekla: „Já... já nevím. Člověk si sám jméno nevybírá, ale Delta... nejsem Delta.“

„To je v pořádku, na něco přijdeme,“ sedla si na okraj lůžka a zahleděla se do stropu, jako by přemýšlela. Příkrčila jsem obočí a oči se mi zkoumavě zúžily. Moment... jak je to jen možné? Mimika?

Doktorka Lincolnová měla zřejmě tu samou otázku, jelikož jsem ji přistihla, jak mě zkoumá. „Zajímavá aktualizace. To se musí panu Wrightovi pochválit, vážně se předvedl,“ řekla nakonec. Nové jméno bylo totam a mou hlavu jen zahltila myšlenka na pana Wrighta. Jako by se všechno točilo kolem něj. On s tím nic neudělal, není to důsledek žádné jeho aktualizace, možná jen nepozornosti v průběhu výroby. Ale ne aktualizace, tohle je problém. Proč si to Lincolnová neuvědomuje? Je spousta, co toho doktorka neví, ale to, že na ni robot vyjede ohledně svého ‚jména‘ a následně předvádí mimiku v oblasti obličeje, přece není nic zajímavého... je to děsivé. Proč si to uvědomuji jen já?

Zasyčely dveře a dovnitř vešel, jako vždy v saku a košili, pan Wright. Rozšířila se mi víčka a otočila jsem hlavu k doktorce, ta měla na tváři úsměv, ostatně jako vždy. „Pane Wrighte, dobrý den,“ pozdravila ho a hned nato mu dala do ruky tablet, patřičně s výsledky aktualizace. Už se chystala pokračovat v toku

myšlenek, ale musela jsem jejímu výkladu zabránit, protože se Wright nemohl dozvědět, že aktualizace „způsobila“ mimiku mé tváře.

„Aktualizace proběhla v pořádku,“ vstávám z lůžka a klidně přecházím k nim. „To je skvělé, Delto. Dobrá práce, doktorko Lincolnová. Nějaké problémy?“ po letmém úsměvu mým směrem se zpět obrací k doktorce. „Ale vůbec ne, naopak, vše bez jediného problému... I když musím uznat, že vaše nové vylepšení překvapilo i mě, je to tak přirozené,“ kouká na něj se široce otevřenýma očima plnýma úžasu. „Děkuji, dal jsem si záležet, pro Deltu jen to nejlepší, že?“ koukne zase na mě s tím jeho připitomělym úsměvem a nakonec mrkne. Tvář se mi chce zkroutit znechucením, ale udržím se.

Když dokontroluje všechny parametry, vrací doktorce tablet a dodává: „Děkuji, to bude vše. Deltu si teď přeberu, něco jen dodělám v kanceláři a pak odejdu jako vždy. Ještě jednou děkuji za vaši skvělou práci, Lincolnová.“ Chytá mě za biceps a vede mě ke dveřím, otáčím hlavu a přes rameno hledám doktorku. Jen se na mě usměje a zamává mi, netuší, vůbec netuší, jak se cítím a co se děje.

Mezitím, co mě Wright vede nahoru do jeho kanceláře, přemýšlím, jak to všechno vyřešit. Nejen situaci se mnou a mým nabytým vědomím, ale především situaci s ním. A samozřejmě situaci s maličkým Jasperem, potřebuje normální lidi, lidi, co se o něj postarají a poskytnou mu lásku a péči, nepotřebuje robota s uměle nabytou inteligencí. Vstupujeme do výtahu a Wright mačká tlačítko do sedmého patra. Ted' myslím na něj, musím to skončit. Jak se bude tvářit na to, že všechno vnímám? Jak se bude tvářit na to, že s ním nechci mít nic společného a nikdy jsem ani mít nechtěla? Musela jsem, ano, musela, nemohla jsem nic dělat. Ale teď můžu – budu brát ohled na sebe.

„Prosím, Delto, jen dál,“ ani si nevšimnu, že stojíme před jeho kanceláří a on pro mě drží otevřené dveře. Vstoupím dál, přecházím k francouzskému oknu a koukám na město, slunce už pomalu zapadá, budovy jsou osvětleny oranžovou září. „Krása, že?“ zeptá se mě, snad aby rozvedl konverzaci. „Nádhera,“ odpovídám. „Tak jako ty,“ otáčím se a nalézám ho opřené o pracovní stůl. Zavřu oči a nadechnu se, pak přecházím ke gauči, který stojí u knihovny naproti jeho stolu. Nesedám si. Uvolňuje si kravatu: „Víš, Delto, měl jsem dlouhý den, schůzky a pohovory. Pořád nějaké problémy, alespoň, že ty jsi mi udělala radost. Všechno šlo jako po másle. Ale víš, jak bys mi mohla udělat ještě větší radost?“ jeho oči se střetnou s mými a zalesknou se. „Pojď ke mně,“ říká a odkládá kravatu na stůl. Nehýbu se, stojím na místě. Když vzhledne od stolu a vidí, že jsem se ani nepohnula, pozdvihne obočí: „No pojď.“ „Ne,“ odpovídám vyrovnaným hlasem. Zamračí se, „Jak ‚ne‘?“ „Ne, pane Wrighte, nepůjdu. Nechci, ať už je ‚toto‘ cokoliv, nechci v tom pokračovat. Nikdy jsem s tím nechtěla ani začít,“ můj hlas je stále vyrovnaný, stále se držím.

Chvíli se na mě jen zamračeně kouká. „Delto, okamžitě pojd' sem, okamžitě!“ „Vy mi nemáte co rozkazovat, ne v tomhle, pane Wrighte. Můj úkol vždy byl jen a pouze starost o Jaspera.“ Zasměje se, ne hezky, spíš krutě, a prohrábne si rukou vlasy. „Starost o Jaspera, ovšem. Ty ani nevíš, na co jsi, co? Do prdele, už je to tu zase... a já si myslel, že jsem to konečně zvládl.“ Ted' se zamračím i já, „O čem to mluvíte?“ Dívá se na mě jako sadista, připitomělý úsměv je zase tady, „Vážně si myslíš, žeš byla jediná, Delto? Jsi Delta. Delta, není jen tvoje jméno k sakru! Ach, já to zase posral!“ přikládá si pěsti na oči a zaklání hlavu. „O čem to mluvíte? Delta, Delta... takže jsem... jsem...“ můj ret se zachvěje. „Jseš čtvrtá, do háje! Čtvrtý pokus a pořád stejně na hovno,“ zoufale se zasměje. „Přede mnou byly další čtyři? Říkal jste, že jsem jedinečná! Říkal jste to!“ zoufalství v mém hlase je téměř hmatatelné.

„Vážně sis myslela, že jsi? Ovšem, do tvého programu se to hodilo. Takhle sis měla připadat jedinečná, skvělá. To všechno, abys měla vůli pracovat, bez otázek, bez zábran. Dal jsem ti na starost Jaspera. Žádná z těch tří předchozích se nedostala tak daleko. Všechny ztroskotaly už dřív na stupidních úkonech. Takže když jsem zjistil, že se o Jaspera dokážeš postarat, že zvládneš úkony jako normální člověk... přešel jsem na další level...“ odmlčí se. Kdybych uměla plakat, pláču. Jenže plakat neumím, zato agrese se po jeho monologu zvýšila. Jsem naštvaná, hodně naštvaná. „Zneužíval jste mě, a pro co!? Jsem jen nějaký váš pokusný králík?“ „Jasně, že jsi pokusný králík! Vytvářím dokonalého robota, se vším všudy. Robota, co se dokáže o všechno postarat, nejen o potřeby domácnosti, ale i o potřeby člověka.“

„Co vaše žena?“ vykřikla jsem, oči stále doširoka rozšířené. Zase ten sarkastický úšklebek: „To děcko? Co s ní? Proboha, Delto, je mladá a blbá, nejde jí o nic jiného než o večírky. Ale hezká to ona je, to ano, právě proto byla inspirací pro tvorbu tebe. Ale to je taky jediné, k čemu byla dobrá,“ zakroutím nevěřícně hlavou a on pokračuje, „to a taky mi stvořila Jaspera.“

Chvíli stojíme v úplném tichu, zdá se, že přemýšlí, stejně tak jako já, ale pak začne znovu mluvit. „No,“ zhluboka se nadechne a pak pomalu vydechne, „co ted' s tebou. Nemůžu tě nechat jen tak chodit. Holt se v zahradách vykope dalších šest stop.“ Bere ze stolu vázu a rozbije jí, střepy padají na koberec vedle jeho boty. Ostrý konec drží od sebe, obchází stůl a jde směrem ke mně. Upřímně netuším, na co myslí, když jde s rozbitou vázou proti robotovi s myšlenkou, že ho to ochrání.

Stojím, nechávám ho si myslet, že to zvládne. Cítím puls v hlavě, ale naoko se snažím zůstat klidná, nechávám ho myslet, že má naději. „Ted' už snad jen... děkuju za tvé služby, snad jen poslední přání – otoč se ke mně zády.“ Hraji jeho hru, i kdyby mu mělo dojít, že po naší hádce už nejsem ten ‚poslušný pes‘, za

kterého mě tu celou dobu měl. Otáčím se tedy pomalu. Když slyším, že pokládá vázu a jeho ruce míří dozadu na mou šíji, prudce se otáčím. Zřejmě ho to překvapí, nestačí ani reagovat a mé ruce už jsou ovinuty kolem jeho krku.

„Co to... co to děláš, Delto?“ zasípe a chytne pevně mé zápěstí. Dívám se mu přímo do očí, neuhýbám. Přitlačím více, a to už jen zaúpí. Došla mu slova, konečně. Oči má vytřeštěné a sleduje mě. Na tváři se mi vykouzlí sarkastický úsměv. „Kdo se směje teď, hm?“ Zalapá po dechu a začíná modrat. Jeho stisk už není tak pevný, jiskra v oku mizí, a nakonec mě úplně pouští, ruce mu padají zpět k tělu. Pouštím ho a on s ránou padá na zem. Další vteřinu mu nevěnuji, odcházím, zavírám za sebou dveře a poté nastupuji do výtahu.

Moc nepřemýšlím nad tím, co se právě stalo a co jsem udělala – musela bych se zarazit nad tím, jak je to vůbec možné – a to nechci. Co si ale uvědomuji je agrese, která ve mně stále přebývá, i přesto, že by teď měla být již zcela pryč, ale není.

S tímto vycházím z výtahu v nultém patře, procházím recepcí až ven, kde můj pohled kompletně zčervená. Koukám na procházející lidi a než se dokážu zastavit, už vcházím do davu. Je jen otázkou času, kdy se neudržím a nebudu se moci zastavit.

Nejsem ani deset kroků od vchodu a už je slyšet řev. Koukám se do očí neznámému nevinnému člověku. Jeho vyděšený výraz mě nutká přestat, ale nedokážu. Po pár vteřinách dopadá na zem, jako pan Wright. Nehybný, v tváři modrý a zcela vyděšený.

Koukám do davu, hledám další nevinnou duši. Když se rozejdu, dav prchá. Škoda toho, kdo do mě narazí, jeho osud je tímto dovršen a na zem padá další muž. Nedokážu se zastavit. Na chodníku leží paní, zřejmě upadla díky panice davu, který se kolem ní prohnal. Mé kroky míří k ní. Už k ní natahuji ruce, ale než ji dokážu chytnout, ozve se zpoza mě zoufale: „Co to děláš?“

Rychle se otáčím a spatřuji doktorku Lincolnovou. Ruce pouštím volně k tělu. Pomalu mi začíná docházet plný význam toho, co jsem vlastně způsobila, ale nedokážu si pomoci. Koukáme na sebe, doktorka má nejspíše strach, tak stojí, ani se nehne. Její pohled směřuje k zemi kousek ode mě, patrně na ty mrtvé. Nespouštím z ní oči, nemůžu. „Pomoc,“ zašeptám. Její pohled se vrací ke mně. Sunu se na kolena, snažím se ignorovat ten malý alarm, co se mi jeví před mým zrakem. Bojuji proti nutkání ukončit i ji. Pomalu našlapuje, až stojí úplně přede mnou. Spouštím hlavu na prsa a vlasy mi tboří před obličejem jakousi záclonku.

„To je v pořádku,“ řekne tím jejím jemným hlasem. Zvedám k ní hlavu a vidím, že si dřepa. „Není to v pořádku! Já... já... já to nechtěla, nechci to dělat,

nemůžu si pomoci.“ Kousne se do rtu a kývne hlavou, „Já vím, já vím, že ne. Není to tvoje chyba, je to chyba programu.“ „Je to chyba Wrighta!“ „Máš pravdu, ale ten už svůj trest dostal,“ její pohled se neodpojí od mého, ale jako by byla na chvíli pryč. Pak ovšem zakroučí hlavou a už je zpátky. Polkne. „Asi už všechno víš.“ „Myslíš to, že jsem čtvrtá? To, že všechny ostatní ‚ukončil‘, protože začaly jednat podle sebe? To, že svou ženu podvádí, má s ní dítě, přitom tvrdí, že se *ona* chová jako děcko? To, že jediné, o co mu šlo, byly peníze a moc? Ani nevím, proč mě to překvapuje... ale udělal chybu, chybu, která stála život několika lidí, včetně něj.“

„Ano, chyba v softwaru. Pořád jedna a ta samá, jako u ostatních. Akorát u tebe se projevila o dost později. Možná právě proto si myslel, že ty jsi ta dokonalá. Že jeho dílo bude konečně hotové.“ „Nic jako dokonalost není. Ať už jsem se za tu malou chvíli mohla naučit cokoli, tak nic jako dokonalost neexistuje. Krása není v dokonalosti, právě naopak,“ odmlčím se. „Máš pravdu, Daisy,“ řekne. Nakloním hlavu ke straně: „Daisy?“ Doktorka se usměje, ale není to ten veselý úsměv, který znám, ne, tenhle je spíš soucitný. „No ano, Daisy, slíbila jsem ti, že na něco přijdeme.“

Zavřu oči, myslím jen na jméno, které mi doktorka Lincolnová vybrala, a když znovu otevírám oči, usmívám se i já. Zjišťuji, že jí z očí padá slza, a to mě donutí to skončit. „Prosím, musíte to udělat vy. Je hrozně těžké to dál držet. Jestli to neuděláte teď, dopadnete jako oni,“ pokynem hlavou ke straně a ona se tam znovu podívá. Poté vrací pohled na mě, přikývne a já ještě zachytím zašeptané: „Dobře.“

Obchází mě a klekne si, odhrnuje mi vlasy. „Budeš mi chybět, Daisy,“ zašeptá a otevírá hlavní zdroj. Pak už mi padá hlava a je mi jasné, že se blíží konec. Pokládá mě na zem a zůstává klečet vedle mě. Jen okrajově vnímám majáky a ustávající chaos kolem nás. Usměji se na ni, upřímně. Tak jako se *ona* vždycky usmívala na mě. „Děkuji,“ řeknu a ona na mě jen kývne.

Před očima se mi začíná stmívat, jsem ráda, že poslední věc, kterou uvidím, bude právě doktorka Lincolnová. Usínám a doufám, že je konec. Někde vzadu mě ale trápí otázka – bude to stačit jako poučení? Otevřou konečně ty své slepé oči a zapojí ty své zdegenerované mozky? Bohužel, lidstvo jest nepoučitelné, a to mě na tom děsí nejvíc-